

[Valdemar Thomsen.]

Nej, den viste, at J. C. var en Statsmand af Format, fordi han — der, om nogen fortjener det, maa betegnes som Landets gode og trofaste Søn — tog sit Standpunkt og sit Ansvar uden Hensyn til Følelser, Stemninger og offentlig Mening. De ansvarlige sagkyndige var, som man vil vide, af samme Opfattelse som J. C. Admiral Kofoed-Hansen gjorde saaledes i November 1912 i et Responsum til Udenrigsministeriet gældende, at Udviklingen medfører, at Danmark kommer til at ligge mere og mere inden for Tysklands og uden for Englands direkte Magtomraade, at Tyskland maa have Sikkerhed for, at Danmark ikke i Tilfælde af Krig falder i Armene paa Modstanderen, og at Tyskland derfor kun kan respektere vor Neutralitet, naar vor Politik kan anses for fuldt paalidelig, og naar vi er i Stand til at føre et virkningsfuldt Forsvar for at opretholde Neutraliteten.

Alt det vidste det Ministerium, som Kirkeministeren i sin Grundlovstale berømmede for at have skabt et velordnet Danmark. Ogsaa General With hævdede saasent som i Aarene lige op til denne Krig, at vor Nedrustning naturnødvendigt vilde føre til Besættelse. Men Formanden for det konservative Parti mener altsaa, at vi den 9. April 1940 stort set havde et velordnet Danmark.

Kirkeministeren kom i sin Tale, der paa forskellige Punkter var ikke saa lidt tvetydig, ind paa en Kritik af uansvarlige Kredse og Personer, der, som han bemærkede, sætter sig ud over Kongens Bud. For at undgaa Misforstaaelser vil jeg anmode Ministeren om at uddybe dette Spørgsmaal lidt nærmere ved at spørge, om det er Christmas Møller og ligesindede, han i denne Forbindelse tænker paa.

Vi holder sammen som ingen Sinde tidligere, forsikrede Ministeren i Slutningen af sin Tale. Om hvad? fristes man til at spørge. Hvad de forholdsvis smaa Spørgsmaal angaar, da er Forskellen fra tidligere vel nok den, at Skænderiet nu i det væsentlige stik imod Folkestyrets Forudsætninger foregaar bag lukkede Døre og nedrullede Gardiner, hvilket for øvrigt fremgaar af en Tale, som det ærede Medlem Hr. Løje ifølge Referat i „Lolland-Falsters Folketidende“ forleden har holdt. Interessesætninger er der, sagde han, og de er ikke blevet mindre, og han tilføjede: vi er saamænd lige saa uenige om mange Ting, som vi var i Tiden for den 9. April 1940.

Med Hensyn til Enighed om de store og for Landet skæbnebestemmende Spørgs-

maal vil en nærmere Undersøgelse vise, hvordan det i Virkeligheden staaer til. Det vil føre for vidt at komme ind paa Meningsforskellighederne imellem; de gaar saa vidt — det kan dokumenteres —, at man beskylder hinanden for Landsforrædderi. Foreløbig vil jeg derfor holde mig til et enkelt Parti og vælger Kirkeministerens eget, og jeg vil ikke spørge, hvad Per og Povl mener, men holde mig til Spidserne, til Ministerens nuværende og forhenværende Partifæller.

Kirkeministeren sagde paa Grundlovsdagen, at Befolkningen som Helhed stod bag ved Regeringens Udenrigspolitik, bl. a. altsaa ogsaa bag ved 8. Juli-Erklæringen, i hvilken Regeringen giver Udtryk for, at en ny Tid er oprunden i Europa, at den vil medføre en Nyordning økonomisk og politisk under tysk Førerskab, og at det er Danmarks Opgave herunder at finde sin Plads i et nødvendigt, gensidigt, aktivt Samarbejde med Stortyskland. Paa samme Dag, og maaske i samme Time, som Kirkeministeren forsikrede den ganske Verden om, at Befolkningen som Helhed stod bag ved Regeringens Politik, holdt de Konservatives tidligere Formand i London en Tale, hvori han hævdede, at 98 pCt. af Landets Befolkning var imod Regeringens Udenrigspolitik; et talende Udtryk for, forekommer det mig, hvordan Enigheden mellem gamle Venner giver sig Udslag.

Et andet Eksempel. Kirkeministeren priste i sin 5. Juni-Tale det parlamentariske System og den politiske og folkelige Udvikling, dette havde medført. Til Belysning af, hvordan det staaer til med Enigheden paa dette Omraade, tager jeg et Udpluk af en Pjece, skrevet af en anden forhenværende Formand for de Konservative. Generalauditor Pürschel — for ham er det — siger i denne, henvendt til Tilhængerne af Samlingsregeringen her i Salen, bl. a.: „I er alle enten ved Frygten for Mandatet og Positionen alene eller tillige ved Nikserne saaledes knyttet til Systemet, at I er nødt til at lukke Øjne og Øren for, hvad I ser og hører.“ — Maa jeg minde om, at Manden, der gennem dette siger sin Mening, i ca. 20 Aar har haft Sæde i dette høje Ting, og at han som Følge deraf er i Besiddelse af stor politisk Viden. Pürschel kender bedre end de fleste Forholdene til Bunds.

Vedrørende Tidens store Spørgsmaal spørger han: „Kan det danske Folk vælge?“ „Nej“, svarer han, „ingen af de Folk, der høres, har gjort det svageste Forsøg paa at forklare Folket, hvad Valget gælder. Mange af de store socialdemokratiske Kanoner har